

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΠΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ "Ἐστίας,"

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ' καὶ δ' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν
καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΠΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἄνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολ-
λοῦσης δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διευθύν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΗΛΟΤΕΡΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. κ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

7 Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης 7
Πλατεία Συντάγματος.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτα-
ἡμερῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καλλιτεχνικὴ Ἐκθεσις Κυριῶν Ε'. — Αἰκατερίνη Ἐλισαβέτ Τέξτορ μήτηρ
τοῦ Γκαίτε (ὑπὸ κ. Ἐλένης Γεωργιάδου). — Ἡ ἐσθῆς τῆς μάμης (ὑπὸ δος
Ἀθηνᾶς Σιγανού). — Γομναστικοὶ ἀγῶνες. — Πότε τὰ μικρὰ δύνανται νὰ βα-
δίσωσι (ὑπὸ Μαρίας Νεβί (ιατρὸς). — Βιβλία καὶ περιοδικά. — Συναγὰ. — Ἐ-
πιφυλλίς «Ἡ Μήτηρ».

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ ΚΥΡΙΩΝ

Ε'

Οὐρανὸς ἀποτελούμενος ἐκ τῶν ποικιλωτάτων ἀποχρώσεων
τοῦ κρυστάλλου, θάλασσα μαρμαίρουσα καὶ δεχομένη φιλαρέσκως
εἰς τοὺς κόλπους τῆς τὴν μαγικὴν αὐτοῦ εἰκόνα, γῆ γόνιμος εἰς
βλάστησιν ρόδων, ἴων καὶ κρίνων, βουνὰ λευκοσκεπῆ, κοιλάδες ὡς
χλοεραι ὁάσεις διατέμνουσαι κατὰ ποικίλας διευθύνσεις τὰς με-
γάλας βουνοσειράς, τοιαύτη φύσις κατέστησε τὴν Ἑλλάδα ἐστὶν
τῆς πλουσιωτέρας μυθολογίας, ἣν ἡ ἀνθρωπίνη φαντασία ἠδύ-
νηθη ποτὲ νὰ συλλάβῃ καὶ παραγάγῃ.

Ἄρεταί, κακίαι, ἰσχύς, ἡρωϊσμός, ἀγάπη, στοργή, πόνος, μῆ-
σος καὶ πᾶσα συλλήβδην ἀνθρωπίνη τελειότης ἢ ἀδυναμία περιε-
βλήθησαν τὸν ποικίλον εἰς χρώματα καὶ παραστάσεις πέπλον τοῦ
μύθου καὶ ἀπετέλεσαν τὰ ὠραιότερα πρότυπα, ἐφ' ὧν εἰργάσθη
καὶ ἄτινα ἀπετύπωσε διὰ τῆς γραφίδος, τῆς σμίλης ἢ τοῦ γλυφά-
λου ἡ Ἑλληνικὴ τέχνη.

Ἡ δειφωμένα ὡς προσφιλεῖς θυγατέρες τῆς καλλιτεχνικῆς
φαντασίας τῶν Ἑλλήνων ἢ τε μυθολογία καὶ ἡ Τέχνη, ἐβάδισαν
ἄλληλοστηριζόμεναι τὴν αὐτὴν πάντοτε ὁδόν. Ἄνευ τῆς Ἑλλη-
νικῆς μυθολογίας, τῆς μεταρσιούσης τὴν φαντασίαν ὑπερθεῖν τοῦ
φυσικοῦ, ἡ Ἑλληνικὴ Τέχνη δὲν θά ἔφερε τὸν τύπον τῆς θείας
καὶ ἰδεώδους τελειότητος, δι' ἧς ἤρατο καὶ φέρει ἐπὶ μακροῦς
ἤδη αἰῶνας τὸν περιφανῆ τῆς νίκης στέφανον. Ἀλλὰ καὶ ἄνευ τῆς
Τέχνης, ἣτις παρέδωκεν εἰς τὴν ζωὴν καὶ ἀπεθανάτισε τὴν Ἑλ-
ληνικὴν Μυθολογίαν, αὕτη ἤθελεν ἐκλείψει πρὶν ἢ εἶτι συστημα-
τοποιηθῆ, χωρὶς οὐδαμῶς νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τοῦ λαοῦ, ὅστις εἰς
τὴν πρὸς τοὺς μυθολογούμενους θεοὺς καὶ ἡρώας του πίστιν ὀφεί-

λει τὰς μεγίστας τῶν ἀρετῶν του, ὀφείλει τὸ ἐνδοξότερον παρελ-
θὼν πάντων τῶν λαῶν τῆς γῆς.

Εἰκόνες ἐκ τῆς ἑλληνικῆς μυθολογίας ἐλ ἀχίσται ἐξετέθησαν ἐν
τῇ Καλλιτεχνικῇ τῶν Κυριῶν Ἐκθέσει, διότι, ὡς προείπομεν, ἡ
ἑλληνικὴ Τέχνη δὲν ἀνεγεννήθη ἔτι παρ' ἡμῖν, πᾶν δ' ὅ, τι γίνε-
ται ἢ ἐγένετο ἀκολουθεῖ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ πορείαν τῆς Τέχνης
ἀνὰ τοὺς διαφόρους λαοὺς τῆς Δύσεως.

Ἡ ἐκ Βάρνης δεσποινὶς Κλεονίκη Ἀσπριώτου ἐξέθηκεν ἰγνο-
γραφημένην εἰκόνα δύο καὶ ἡμίσεων μέτρων ὕψους, παριστώ-
σαν τὴν Ἀριάδην καθήμενην ἐπὶ βράχου καὶ ἀτενίζουσαν ἄ-
πελιπτικῶς τὸ ἀπομακρυνόμενον τῆς Νάξου πλοῖον, ὅπερ φέρει
μακρὰν αὐτῆς τὸν ἄπιστον καὶ προδότην ἔραστὴν τῆς Θεσεία.
Παρ' αὐτὴν ἐρωτιδεύς, φέρων ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας πρὸ τῶν
ὀφθαλμῶν θρηγεῖ διὰ τὴν ἐγκατάλειψιν τῆς ἀτυχῶς νεάνιδος.

Τὸ πρωτότυπον τῆς εἰκόνης ταύτης εὐρίσκειται ἐν τῇ πινακο-
θήκῃ τῆς Δρέσδης καὶ εἶναι ἔργον τῆς Ἀγγελικῆς Καουφμάν.
Εἶναι μία σελὶς τῆς προαιωνίου ἱστορίας τῆς γυναικός, ἣτις
ἄθωα, ἀγνή, εὐπίστος, ἀγαπᾷ μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τῆς παρθε-
νικῆς ψυχῆς τῆς, ἀρνεῖται πατρίδα καὶ οἰκογένειαν, διακινδύ-
νευει καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν τῆς, ἵνα σώσῃ τὴν τοῦ ἀγαπωμένου
ἀνδρός. Οὗτος δὲ, ἀφοῦ ἐπὶ ἰδίῳ συμφέροντι ἐκμεταλλεῖται τὴν
πίστιν, τὴν ἀγάπην, τὴν ἀφοσίωσιν αὐτῆς, τὴν ἐγκαταλείπει
ἀπόνως καὶ ἀσπλάγγως ζητῶν εἰς τὸν ἔρωτα καὶ τὴν εὐπιστίαν
ἄλλης, νέας συγκινήσεις, νέας ἀπολαύσεις, νέαν χαρὰν. Μόνον
γυνή, αἰσθανομένη τὸν πόνον τῆς προσοσίας καὶ ἐγκαταλείψει,
ἠδύνατο νὰ ἀπεικονίσῃ τόσον ἐπιτυχῶς τὰ αἰσθητάτα ταῦτα
ἐν τῷ βλέμματι τῆς Ἀριάδνης, τῆς ξένης, ὀρφανῆς, ἀστεργοῦ,
παρὰ θεῶν καὶ ἀνθρώπων ἐγκαταλειμμένης βασιλοπαίδος, ἣ-
τις τείνει τὴν ὠραίαν χεῖρα πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ πλοίου,
ὥστε ἐκφέρουσα ὑπερτάτην ἀρῆν κατὰ τοῦ προδότου.

Ἡ δεσποινὶς Ἀσπριώτου ἀντέγραψε πιστῶς καὶ μετὰ θαυ-
μασίας ὑπομονῆς τὸ πρωτότυπον. Ἐν δὲ λάβῃ τις ὑπ' ὄψει,
ὅτι ἡ καλλιτέχνις κόρη εἰς τὴν ἰδίαν μόνον ἰδιοφυίαν καὶ ἐ-
πιμονὴν ὀφείλει τὴν ἐν τῇ τέχνῃ μόρφωσίν τῆς, δὲν δύναται,
ἢ νὰ τῇ προαιωνίσῃ αἰσιώτατον καλλιτεχνικὸν στάδιον. Ὑπὸ

της αὐτῆς ἐξετέθη ὡραῖος μελαγχολικὸς ποιμῆν, ἐπιτυχέστατα ἐπεξεργασμένος, ὡς καὶ κεφαλή ἀγάλματος, ἀντιγραφείσα κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἐκ τῆς ὡραίας προτομῆς τοῦ Πάριδος τοῦ Κανίθα.

Ἡ σχολὴ τῆς Ρόζης Μπουέρ ἐλαχίστως μεταξὺ τῶν Ἑλληνίδων ἀριθμεῖ ὀπαδούς. Ἴνα τις ἀπεικονίσῃ ζῶα, ἀνάγκη νὰ τὰ ἀγαπᾷ, νὰ ζήσῃ εἰς τὸν ἀγρόν, νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν βλαμιαίαν φυσικὴν ἀνάπτυξίν των, νὰ μελετήσῃ τὰ ἐνστικτα, τὴν νοημοσύνην, τὴν μακροθυμίαν καὶ ὑπομονήν, τὴν ἀγαθότητα ἢ τὰς ἰδιοτροπίας των. Εἶναι ὀλόκληρος μακρὰ ἐπιστήμη ἡ μελέτη τοῦ βίου τῶν τετραπόδων, εἰς ἣν ἔν ἐν περισσύτερον ἐπεδιδόμεθα, θὰ εἴμεθα πολὺ καλλίτεροι, πολὺ ἀγαθότεροι, πολὺ εὐαίσθητότεροι. Ὑπάρχουσι μεταξὺ αὐτῶν, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, τὰ προνομιοῦχα καὶ χαϊδευτὰ τῆς τύχης, τὰ ὀφείλοντα εἰς τὸ κάλλος των ἢ εἰς τὸ κέντρον, ἐν ᾧ ἐγεννήθησαν βίον πολὺ εὐμαρέστερον τῶν λοιπῶν.

Εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην ἀνήκει τὸ ζεῦγος τῶν ὡραίων Ἀραβικῶν ἵππων, οὓς ἐξωγράφειν ἢ ἐκ Βουκουρεστίου δεσποινίς Ἐμπεριόκου. Ἡ ὑπερήφανος καὶ μεγαλοπρεπὴς στάσις των, ἡ ἐν θαυμασίᾳ γραφικότητι κυματίζουσα χαίτη των, τὸ ἔτοιμον πρὸς χρεμετισμὸν στόμα των, ἡ ἐκφρασίς τοῦ νοημονεστάτου βλέμματός των προδίδουσιν, ὅτι ἡ γράψασα οὐ μόνον εἶναι καλῶς κατηρτισμένη, ἀλλ' ὅτι ζῆ καὶ εἰς χώραν, ἐν ἣ τὰ ζῶα ἀγαπῶνται, περιθάλπονται, τυγχάνουσι περιποιήσεων ὡς ἀποτελοῦντα ἓνα τῶν κυριωτάτων ἐμπορικῶν παραγόντων. Ἐὰν εἰς τοὺς ἵππους τούτους προσθέσωμεν τὰς ἐν τῷ ποταμῷ ποτιζομένας ὡραίας ἀγελάδας τῆς κ. Μπέσσης Μάσσονος, τὰς ὑπὸ τῆς χωρικῆς φυλαττομένας τῆς κ. Γυαλούση, μίαν ὡραίαν κεφαλὴν γάτας καὶ ἑτέραν σχύλλου ἐπὶ πινακίῳ τῆς ἐκ Σμύρνης δος Ταβελούδη, ἔχομεν πλήρη ἰδέαν τῶν τὸ μαστοφόρον βασιλείον ἀντιπροσωπευσασῶν ἐν τῇ Ἐκθέσει εἰκόνων.

Ἄλλο εἶδος γραφικῆς, μάλιστα εἰσαγόμενον ἐν Ἑλλάδι καὶ μὴ ἀπαιτοῦν μακροχρόνιον μελέτην καὶ ἀσκήσιν, εἶναι ἡ φωτομικρογραφία. Ἡ ἐκ Πατρῶν νεαρὰ κορασίς δεσποινίς Τριάντη ἐξέθηκε συλλογὴν ὡραίων εἰκόνων καὶ παραστάσεων, τόσον δεξιῶς χρωματισμένων, ὥστε νὰ ἀπομιμῶνται θαυμασίως τὴν μιλτογραφικὴν. Ἐντὸς πλουσίων καὶ ὡραίων πλαισίων αἱ ἐπιτυχέσταται κατὰ τε τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν σχεδίων εἰκόνες αὐταὶ ἤρρεσκον πολὺ ὡς καὶ αἱ ὑπὸ τῶν δεσποινίδων Βυρταῖν καὶ Παπαδιαμαντοπούλου ἐκτεθεῖσαι.

Ἐὰν εἰς συμπλήρωσιν τῶν ἀξιολογωτέρων ἔργων τῆς γραφικῆς προσθέσωμεν τὰς δύο ἐκ τοῦ φυσικοῦ τοποθεσίας τῆς κ. Φανῆς Πάλλη, ἣτις μετέφερον εἰς τὴν ἐκθεσίν μας μίαν μικρὰν ἐξοχικὴν γωνίαν τῆς γηραιᾶς Ἀλβιόνας, τὸ ὡραῖον ἀλεξίπυρον τῆς δος Λουίζης Ἀντωνάκη, ἐν ᾧ τόσον ὀρητικῶς καὶ πλαταγίζοντα σχεδὸν πίπτουσι τὰ ὕδατα καταρράκτου, φωτιζόμενα θαυμασίως ὑπὸ τοῦ Σεληναίου φωτός, τὰς ἐπὶ ἐκλεπισμένου γάρτου τοποθεσίας τῆς πολυμηγάνου γηραιᾶς καλλιτέχνιδος κ. Αἰκατερίνης Ἀβραμιώτου, τὰ ἐκ τοῦ φυσικοῦ ἀντιγραφέντα ἐπὶ πορσελάνης ἀρχαῖα μνημεῖα τῆς δος Κανᾶ, τὴν ὡραίαν εἰδωλλιακὴν εἰκόνα τῆς κ. Γεράκη, ἔχομεν τὴν συμπλήρωσιν τῶν ὡραιότερων ἔργων τοῦ καθαρῶς γραφικοῦ τμήματος τῆς Καλλιτεχνικῆς τῶν Κυριῶν Ἐκθέσεως.

Ἔργα καθαρὰς πλαστικῆς, ἀποτελοῦντα ἰδίαν κατηγορίαν ἐν τῇ Καλλιτεχνικῇ τῶν Κυριῶν Ἐκθέσει, εἶναι τὰ ἐκ πεπεσμένου ναστογράφου ἀρχαῖα μνημεῖα τῆς σεβαστῆς παρ' ἡμῖν καλλιτέχνιδος κ. Αἰκατερίνης Ἀβραμιώτου. Ἡ ἐπὶ Τουρκοκρατίας Ἀκρόπολις τῆς ἐν ἀναγλύφῳ, ὁ ὡραῖος Παρθενῶν τῆς, — ὁ καὶ πρὸς πώλησιν μένων εἰς τὸ γραφεῖόν μας, — τὸ Θεσεῖον, εἶναι τόσα ἀριστουργήματα Τέχνης, παριστῶντα ἐν μικρῷ, ὅτι οἱ

ἀθάνατοι τῆς ἀρχαιότητος καλλιτέχνηαι κατεσκύασαν ἐν μεγάλῳ.

Τὴν κ. Ἀβραμιώτου ἐγνωρίσαμεν εἰς τὰς ἀναγνωστρίας μας, δημοσιεύσασα πρὸ ἔτους τὴν βιογραφίαν τῆς, μετὰ μελέτης ἐπὶ τῆς ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Παρνασοῦ ἐκτεθείσης Ἀκροπόλεως τῆς. Σήμερον οὐδὲν ἄλλο ἔχομεν νὰ προσθέσωμεν εἰς τὰ περὶ αὐτῆς γραφέντα, εἰμὴ, ὅτι ἐὰν ἡ κ. Ἀβραμιώτου ἔζη εἰς τόπον μᾶλλον πεπολιτισμένον τοῦ ἰδικοῦ μας θὰ ἔφερε παράσημα, θὰ ἦτο πλουσία, θὰ ἐτύγχανε τιμῶν καὶ προνομίων, ἐνῶ ἐν Ἑλλάδι στερεῖται, πάσχει.

Τὰ ἔργα τῆς, ἅτινα ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις ἐθεώρησε κατὰλληλα νὰ κοσμῶσι τὸ ἐν Λονδίῳ Κρυστάλλινον Παλάτιόν τῆς καὶ περὶ ὧν τόσος λόγος ἐγένετο ἐν τῷ Ἀγγλικῷ τύπῳ, μένουσιν ἐδῶ ἀπώλητα. Ἡ Ἀκρόπολις τῆς, ἣτις ὤφειλε νὰ ἀγορασθῆ εἴτε ὑπὸ τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐταιρείας, ὅπως τῆθῃ εἰς τὸ μουσεῖον τῆς Ἀκροπόλεως, εἴτε ὑπὸ πλουσίων ὁμογενῶν, ἵνα ἀποτελέσῃ ὡραῖον τοῦ οἴκου των στολισμὸν, παρακολουθεῖ τὴν τύχην αὐτῆς τῆς ἀναξιοπαθοῦς καλλιτέχνιδος, εὐρίσκουσα ἄσυλον ὅτε μὲν παρά τινι φίλῃ, ὅτε δὲ παρά τινι συγγενεῖς αὐτῆς.

Πολλὰ ἀρχαίων μνημεῖων, εἰς μικρὸν, ἔργα τῆς, ἠδύνατο νὰ ἀγοράσωσιν αἱ ἐν τῇ ξένῃ ἑλληνικῇ κοινότητες, ὅπως στολίσωσι τὰς αἰθούσας τῶν σχολείων των, καὶ γνωρίζουσιν εἰς τοὺς μακρὰν τῆς Ἑλλάδος γεννωμένους καὶ ἀνατρεφόμενους Ἑλληνόνοιαδας τὰ μνημεῖα, ἅτινα κατέστησαν τὴν μικρὰν Ἑλλάδα μεγάλην καὶ ἔνδοξον. Τί δῶρον μεγαλοπρεπέστερον τοῦ Παρθενῶνος ἢ τοῦ Θεσεῖου, ἢ τῆς Πύλης τῆς Ἀγορᾶς, ὧν ἕκαστον ἀντὶ ἑκατὸν μόνον δραχμῶν δύναται νὰ ἀποκτήσῃ τις; Ἐλπίζομεν, ὅτι αἱ ἐν τῇ ξένῃ ἀναγνώστριάς μας θὰ ἐπωφεληθῶσι τῆς εὐκαιρίας ταύτης, ὅπως μᾶς ἀναθέσωσι παραγγελίας διὰ τὴν εὐγενῆ καὶ ἀναξιοπαθῆ φίλην καλλιτέχνίδα.

Τὸ τμήμα τῆς κομψοτεχνίας ἀπεκάλυψε θησαυροὺς ὄλους κεκρυμμένους καὶ ἀγνώστους βιοπαραγωγῶν γυναικείας ἐνασχολήσεως. Τὰ τεχνητὰ ἄνθη κατασκευάζονται μετὰ θαυμασίας ἐπιτυχίας. Ἡ κ. Βιρηνὴ Κατσουλίδου — τὸ γένος Γενναδίου — μετὰ τῆς δος Βασιλικῆς Κατσουλίδου θυγατρὸς τῆς, ἐξέθησαν ὡραῖον κένιστρον, ἐν ᾧ πάντα τὰ γένη καὶ εἶδη τῶν ἀνθῶν ἀντεπροσωπεύοντο μετὰ τόσης φυσικότητος, μετὰ τόσης ζωῆς, μετὰ τόσης γραφικῆς διατάξεως, μετὰ τόσης δρόσου, ὥστε τὴν παραμονὴν τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐκθέσεως κυρία τις εἰσελθοῦσα αἴφνης ἐν τῇ αἰθούσῃ καὶ ἰδοῦσα τὸ ὡραῖον κένιστρον τῆς κ. Κατσουλίδου εἶπεν: Ἀπὸ τώρα ἄνθη· ἀλλ' ἔως αὔριον θὰ μαρυνῶσιν.

Ἄλλ' ἡ κ. Κατσουλίδου δὲν διεκρίθη μόνον ἐν τῇ ἀνθοποιᾷ. Εἶναι ἀληθὴς καλλιτέχνις, εἶναι ἀνταξία ἀδελφῆ τῆς Κλεονίκης Γενναδίου, ἣτις ἐτίμησε τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα ἐν τῷ Salon τῶν Παρισίων. Ὑδρία ἀπλῆ ἐκ πηλοῦ μετεβλήθη ὑπὸ τὰς καλλιτέχνιδας χειρὰς τῆς εἰς ἰδιόρρυθμον πολύτιμον χρυσοῦν δοχεῖον, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου θαυμασίας λεπτότητος σχέδια καὶ γραφαὶ ἀπεικονίζονται. Παρὰ τὸ δοχεῖον τοῦτο ἕτερον ἐντελῶς Κινεζικόν, μετὰ σχέδια ὄλως ἀνατολικά, ἐν οἷς ὁ χρυσοῦς τόσον θαυμασίως συζεύγνυται μετὰ τοῦ ζωηροῦ ἐρυθροῦ καὶ πρασίνου καὶ κυανοῦ προκαλεῖ πολλῶν τὴν προσοχὴν. Εἶναι ἔργον τῆς δος Ἑλένης Ζυμβρακάκη, ἣτις πρώτη εἰσάγει παρ' ἡμῖν τὴν ἀγνωστον ταύτην μέχρι σήμερον βιομηχανίαν. Ὄνομα συμπαθὲς εἰς τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινόν, ὄνομα κόρης ὡραίας καὶ καλλιτέχνιδος τοῦ λόγου, τὸ ὄνομα τῆς Θεοδώρας Ζυμβρακάκη, ἣτις τόσον ἐπιτυχῶς ὑπεκρίθη τὴν Ἀντιγόνην τοῦ Σοφοκλέους κατὰ τὰς ἐορτάς τῆς εικοσιπενταετηρίδος τοῦ βασιλέως, δὲν ἠδύνατο νὰ μείνῃ ξένον καὶ ἀμέτογον τῆς Καλλιτεχνικῆς Ἐκθέσεως. Μᾶς ἔστειλεν ὡραῖον κλάδον ῥόδων ἐξωγραφισμένων ἐπὶ πηλίνου μεγάλου σωλήνος.

Ἀγγεῖα, ὧν καὶ ὁ σκελετὸς καὶ αἱ γραφαὶ εἶναι ἀποκλειστικῶς γυναικείων χειρῶν ἐργασία, ἐξετέθησαν ὑπὸ τῶν δεσποινίδων

Ἀγλαίας καὶ Ἀθηνᾶς Γούδα καὶ τῆς κ. Ἑλένης Παπαγεωργίου κόρης Γούδα καὶ αὐτῆς. Ἐν τεμάχιον ναστογράφου, ὀλίγον λευκὸν χῶμα, βαφαὶ καὶ χρωστήρ ἀρκεῖ εἰς τὰς τρεῖς ταύτας κυρίας, ἵνα αἱ κατασκευάσωσι τὰ ὡραιότερα καὶ παραδοξότερα τὸ σχῆμα δοχεῖα, μετὰ πτηνῶν ἢ ἀνθρώπων φυσικωτάτων. Ἐδῶ εἰς κορμὸς κοίλος δένδρου, ἐπὶ τοῦ ἡμισυντετριμμένου κλάδου τοῦ ὁποῖου μικρὰ ἀκανθυλλίς φαίνεται τονίζουσα τὸ ἄσμά τῆς, ἐκεῖ ἀγγεῖον κενὸν ξυνογάλακτος, ὅπερ βλάχος πρηνῆς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους φέρεται ἐπ' ὤμων, ἀλλαχοῦ ἀκάνονιστον τετράπλευρον με ἰδιοτρόπους γραμμὰς, ἢ λάμπα ὑπερμεγέθης ἐκ σχοινίου καὶ γάρτου, εἰκονοθηκῆ, ριπίδια, μεταβάλλουσι τὸ τμήμα τοῦτο τῆς ἐκθέσεως μας εἰς ὡραῖον διαμέρισμα τοῦ κομψοτεχνικοῦ καταστήματος τοῦ κ. Μαΐφάρτ. Ἐντελῶς νέος καὶ ἀγνωστος κλάδος βιομηχανίας πρὸς ἐκμετάλλευσιν. Ἔργον δεξιότητος καὶ θαυμασίας ὑπομονῆς εἶναι ἡ ψιλογραφία τῆς δος Λουκίας Ἀντωνοπούλου. Ποίημα τῆς γνωστῆς ποιητρίας μητρὸς τῆς, κ. Ἑλένης Ἀντωνοπούλου, τὸ γένος Καραθεοδωρῆ, εἰς τρεῖς μεγάλας σελίδας γεγραμμένον, ἐψιλογραφήθη ἐπὶ πορσελάνης καταλαθὸν γῶρον μόνις πέντε ἕως ἑξακοστωῶν. Τὸ ἐθαυμάσαμεν, ὡς καὶ πάντες οἱ ἐπισκέπται τῆς Ἐκθέσεως, ἰδίᾳ διὰ τὴν γενναιοῦτητα τῆς ἀριστοτέχνιδος κόρης, ἣτις εἶχε τὸ θάρρος νὰ ὑποβάλῃ τοὺς ὡραίους ὀφθαλμοὺς τῆς εἰς τοιαύτην ἐπίπονον δοκιμασίαν.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΕΛΙΣΣΑΒΕΤ ΤΕΕΤΟΡ

ΜΗΤΗΡ ΤΟΥ ΓΚΑΙΤΕ

Β

Ἐἴμεθα πάντοτε στενωῶς συνδεδεμένοι ὁ Βόλφγγαν καὶ ἐγώ, ἔλεγεν εὐφυῶς ἡ μήτηρ τοῦ Γκαίτε, διότι εἴμεθα νέοι συγχρόνως. Καὶ εἶχε δίκαιον. Ἡ μήτηρ ἦτο μεγαλειτέρα τοῦ υἱοῦ κατὰ δεκαεπτὰ μόνον ἔτη, ὁ φύσει δὲ ζωηρὸς καὶ νεανικὸς χαρακτήρ τῆς καθίστα ἐντελῶς ἀνεπαίσθητον τὴν διαφοράν ταύτην τῆς ἡλικίας.

Λατρεύουσα τὸ καλὸν καὶ τὴν ἀρμονίαν ἐν πᾶσι μετέδωκεν εἰς τὸν υἱὸν τῆς τὸ αἴσθημά τῆς τοῦτο, ἐμπνεύσασα εἰς αὐτὸν ἰδίαν στοργὴν καὶ ἀγάπην διὰ πρόσωπα εὐχάριστα, ὀφθαλμοῦς μειδιῶντας, ἀνθρώπους εὐθύμους καὶ εὐτυχεῖς. Δὲν κατεφρόνει τοὺς δυστυχεῖς, ἀλλὰ τοὺς ἀπέφρευεν. Ὅτε ποτὲ τῇ ὀμίλῳν περὶ τῆς ἐν Γαλλίᾳ μεγάλης πολιτικῆς ἰσχύος καὶ τοῦ πλοῦτου τοῦ Μαζαρίνου, ἀπήντησεν: Εἶναι εὐτυχῆς; Κατέβαλε δὲ πᾶσαν φροντίδα, ὅπως διέρχεται τὸν βίον εὐδαίμων. Ὅτι δὲ συγχωρεῖ πληρέστερα τὴν θεωρίαν τοῦ ἐγωισμοῦ τῆς εἶναι αἱ προσπάθειαι, ἃς κατέβαλεν, ἵνα συντελέσῃ καὶ εἰς τὴν εὐτυχίαν τῶν ἄλλων. Τοιοῦτοτρόπως κατώρθωσεν, ὥστε περὶ αὐτὴν οἱ ἄνθρωποι νὰ ζῶσιν ἐν ὁμοιοῖα καὶ τὰ πράγματα ἐν ἀρμονίᾳ. Τὸ σύστημά τῆς ἐκθέτει αὐτὴ ἢ ἰδίᾳ ἐν ἐπιστολῇ τῆς πρὸς τὸν βρεῶνον de Stein διὰ τῶν ἀκολουθῶν λέξεων:

«Ἡ τάξις καὶ ἡ ἡρεμία εἶναι τὰ χαρακτηριστικὰ μου. Ἐκτελῶ ταχεῶς ὅτι, ἔχω νὰ πράξω, ἀρχίζουσα πάντοτε ἀπὸ τὰ δυσκολώτερα, καὶ χωνεύω καὶ τὸν διάβολον αὐτόν, χωρὶς ποτε νὰ τὸν ἀτενίσω κατὰ πρόσωπον. Μετὰ ταῦτα ἀναλαμβάνω παρυσθὸς τὸν συνήθη τῆς ζωῆς μου δρόμον, τὸν ὡραῖον καὶ γλυκύν, ὅτε καὶ προκαλῶ οἰονδήποτε νὰ μὲ ὑπερβῇ κατὰ τὴν εὐθυμίαν.... Ἐγὼ τὴν εὐτυχίαν νὰ μὴ βλέπω ποτὲ τινα ἀπομακρυνόμενον ἐμοῦ δύσθυμον ἢ δυσπρεστημένον. Τοῦτο δὲ, διότι οἱ πλησιάζοντές με αἰσθάνονται, ὅτι ἀγαπῶ τοὺς ὁμοίους μου καὶ ὅτι δὲν ἔχω οὐδενὸς εἶδους ἀξιώσεις. Νομίζω, ὅτι οὗτος εἶναι ὁ καλλίτερος τρόπος νὰ ἀρέσκη τις εἰς ὄλους. Δὲν

ἠθικοποιῶ κανένα. Ζητῶ μόνον νὰ δεικνύω τὰ πάντα καὶ τοὺς πάντας ὑπὸ τὴν καλὴν των ὄψιν. Ὅσον διὰ τὴν κακίαν, ἀφίνω νὰ φροντίζῃ εκείνος, ὅστις ἔπλασε τὸν κόσμον καὶ ὅστις ἤξευρε πῶς νὰ ἀνακουφίξῃ καὶ νὰ παρηγορῇ πάντας. Χάρις εἰς τὴν μέθοδον ταύτην εἶμαι ὑγιεινὴ, ἡσυχος καὶ εὐτυχῆς, εὐχάριστος εἰς ἐμαυτὴν καὶ ὅχι δυσάρεστος εἰς τοὺς ἄλλους.»

Ἡ εὐφροενεστάτη αὐτὴ ἐν τῇ ἀφελείᾳ καὶ ἀπλοϊκότητι τῆς φιλοσοφίας κατέστησε τὴν κ. Γκαίτε ἀγαπητὴν εἰς τε τὴν οἰκογένειαν καὶ τοὺς φίλους τῆς. Ὅτε δ' ἡ δόξα τοῦ υἱοῦ ἠῤῥυνε τὸν κύκλον τῶν τελευταίων τούτων, ἡ εὐτυχῆς μήτηρ οὐδεμίαν ἠσθάνθη ἀμηχανίαν ἢ δυσκολίαν ἐν τῇ νέᾳ θέσει τῆς, ἐν τῷ νέῳ κέντρῳ τῶν ἐξοχότητων τοῦ αἰῶνος τῆς. Ὁ πρὸς τὸν υἱὸν τῆς θαυμασμὸς τὴν καθίστα πάντοτε σεβαστὴν καὶ περιζήτητον, ἡ καρδιά δὲ καὶ τὸ πνεῦμά τῆς μετέβαλλον τοὺς θαυμαστάς τοῦ υἱοῦ εἰς λατρευτὰς τῆς μητρὸς. Εἶχεν ἀναγνώσει τοὺς πλείστους τῶν καλλιτέρων Γερμανῶν καὶ Ἰταλῶν συγγραφέων. Ἡ εὐθυκρισία τῆς ἀνεπλήρου τὰς ἐλλείψεις τῆς μητρὸς ἐγκυκλοπαιδικῆς μορφώσεώς τῆς, διὰ τῆς ἐτοιμότητος δὲ τοῦ πνεύματός τῆς μετέχεν ἀκινδύνως πάσης ἀνωτέρας ἐπιστημονικῆς συζητήσεως καὶ ἐτήρει ἀλληλογραφίαν, δι' ἣν ἐθαυμάζετο, μετὰ τῶν ἐξοχωτέρων σοφῶν τῆς ἐποχῆς τῆς. Ἐδέχθη ἐναλλάξ ἐν τῷ οἴκῳ τῆς τὸν Lavater, τὸν Klopstock, τὸν διάσημον μεταρρυθμιστὴν Basedow, τὸν Wieland, τὸν φιλόσοφον Jacobi, τοὺς δύο Stolberg, τὸν Merek, τὸν Burger, τὸν δοῦκα Κάρολον τῆς Σαξωνίας-Βεῖμάρης· διετήρησεν οικειοτάτην ἀλληλογραφίαν μετὰ τῆς δουκίσσης Ἀμαλίας, ἣτις οὐδέποτε τὴν περιεπαίξεν οὔτε δι' ὀρθογραφικὰ λάθη, ἀλλ' οὔτε διὰ συντακτικὰ ἀμαρτήματα, τόσην αἱ ἐπιστολαὶ τῆς ἀπέπνεον χάριν, ἀγαθότητα καὶ ὀρθοκρισίαν.

Κατόπιν συνδιαλέξεώς του μετὰ τῆς ἀπλῆς ταύτης ἀστῆς τῆς Φραγκφούρτης, εἰς τῶν ἐξοχωτέρων ἐπισκεπτῶν τῆς ἀνεψιῶναι: «Ἐνοῶ τώρα πῶς ὁ Γκαίτε κατέστη ὅτι εἶναι σήμερον».

Εἶχεν ἀπαγορεύσει ρητῶς εἰς τοὺς ὑπηρετὰς τῆς νὰ τὴ ἀναγγέλλωσι οἰονδήποτε θλιβερόν γεγονός. Εἶμαι πάντοτε εἰς καιρὸν νὰ μαθάνω τὰς θλιβεράς εἰδήσεις, ἔλεγε δικαιολογούμενη. Ὅτε κατὰ τὸ 1805 ὁ υἱὸς τῆς ἠσθάνθη ἐπικινδύνως ἐν Βεῖμάρῃ, οὐδεὶς ἐτόλμησε νὰ τὴ ἀναγγείλῃ τὴν θλιβεράν εἰδήσιν, μόνον δὲ μετὰ τὴν ἐντελῆ ἀνάρρωσίν του αὐτὴ ὤμιλησε πρώτη περὶ τῆς ἀσθενείας του. Ἡξευρα, ὅτι ἠσθάνει, εἶπε, καίτοι οὐδὲν εἶπον περὶ τούτου. Τώρα δυνάμεθα νὰ ὀμιλῶμεν περὶ αὐτοῦ, χωρὶς νὰ αἰσθάνωμαι φοβερὰν ἀγωνίαν, ὅσῃς θὰ ἀναφέρωσι τὸ ὄνομά του.»

Ἐλέγετο, ὅτι ὁ υἱὸς τῆς ἀπεικόνισεν αὐτὴν ἐν τῷ Goetz de Berlichingen ὑπὸ τὸ πρόσωπον τῆς Ἐλισάβετ, καλῆς συζύγου καὶ καλῆς μητρὸς. Ἡθελεῖ τις πιστεύσει, ὅτι παρεδέχτο τὰς διαδόσεις ταύτας, διότι δὲν ἔπαυεν ἐπαναλαμβάνουσα: «Ἡ χαρὰ εἶναι ἡ μήτηρ πασῶν τῶν ἀρετῶν. Τοῦτο ἀναφέρεται ὀρθότατα ἐν τῷ Goetz de Berlichingen.»

Ἡ δόξα τοῦ υἱοῦ τῆς τὴν κατέστησε λίαν εὐτυχῆ καὶ δύναται τις νὰ εἴπῃ, ὅτι αὐτὴ ἀπήλαυσε τὴν ἐκ τῆς δόξης τοῦ εὐτυχίαν περισσύτερον καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἴδιον. Διότι, ἐνῶ ἐκείνη ἠσθάνετο μόνον τὸν θρίαμβον, οὗτος ὑφίστατο καὶ τοὺς ἀγῶνας καὶ πολέμους. Τὸν ἐν Φραγκφούρτῃ οἶκόν τῆς, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου δὲν ἠθέλησε νὰ ἀπομακρυνθῇ ποτὲ μετέβαλεν εἰς βωμόν, ἐν ᾧ ἐλατρεύετο ὁ προσφιλες υἱός. Ἐν αὐτῷ περιεστοιχισμένη ὑπὸ νεαρῶν κορασιῶν, ἃς ἠγάπα διὰ τὴν εὐχάριστον ὄψιν καὶ τὰς ἀθῶνας καρδίας των, ἐώραζε μετ' ἐκείνων τὴν μητρικὴν θρησκείαν τῆς, ἀπαγγέλλουσαι στίγους τοῦ εἰδωλολατρευομένου υἱοῦ καὶ ψάλλουσαι μετ' αὐτῆς τὰ νέα τοῦ Lieber, ἅτινα μόνη συνώδευε διὰ τοῦ κλειδοκυμβάλου.

Τὸν βίον τῆς διήργετο ἢ κατασκευάζουσα τρίγαπτα, τέγγην, ἢν εἶχεν ἐκμάθει ἐν προκεχωρημένῃ ἤδη ἡλικίᾳ καὶ εἰς ἢν ἡσχολεῖτο μετὰ παιδικῆς χαρᾶς, ἢ ψάλλουσα καὶ παίζουσα κλειδοκύμβαλον, ἢ ἀναγινώσκουσα, ἢ παίζουσα ζατρίκιον. Δὲν μετέβαινε εἰς τὸ θέατρον, εἰμὴ ὁτάκις ὑπεκρίνοντο ἔργα τοῦ υἱοῦ τῆς. Τότε πάντες ἐμειδιῶν συγκεκινημένοι, βλέποντες τὸ ἐνδι-αφέρον ὅπερ ἐλάμβανεν ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχοῦς διεξαγωγῆς τῆς παραστάσεως. Ἐξάγουσα τὸ ἥμισυ τοῦ σώματός τῆς ἐκ τοῦ θεωρείου, πρὸ τῶν κυριωτέρων σκηνῶν, ἀδιαφοροῦσα ἐὰν τὸ ἀκροατήριον προσεῖχεν ἢ οὐ εἰς αὐτήν, ἐφώναζε πρὸς τοὺς ἡθοποιούς: ἐὰν ἐπιτύχητε θὰ τὸ γράψω εἰς τὸν Βολφγγάν.

Ἐνῶ ὁ σύζυγός τῆς ἐλάμβανε τὰ πάντα ὑπὸ σοβαράν, ἐνίοτε δὲ καὶ ὑπὸ τραγικῆν ἔποψιν, αὐτὴ ἔφερεν ἐλαφρότατα τὰ βάρη πάσης παρελαυνούσης ἡμέρας, καὶ ἀντὶ τὰ ὀργίζετο διὰ τὰς δυσκολίας, ἀς ἀπῆντα, ἐτροποποιεῖ τὰς περιστάσεις μετὰ δεξιότητος, ἀποφεύγουσα οὕτω τὰ ὑποφέρει ἔστω καὶ ἐλαχίστως. Ἐβλεπε πάντοτε τὴν καλὴν ὄψιν παντὸς πράγματος, ὡς τὰ προτερόμακα καὶ ὄχι τὰ ἐλαττώματα τῶν ἀνθρώπων. Προσεπάθει νὰ συμμορφῶται μὲ τοὺς μᾶλλον διαφόρους χαρακτήρας, καὶ χωρὶς νὰ ἀξιοῖ νὰ τοὺς μετοβάλλῃ ἐξῆς πάντοτε τὰ προτερόμακα ἐνὸς ἐκάστου τούτων. Ὁ Γκαίτε, διδάχθεις παρ' αὐτῆς ἦτο ἐπιεικέστατος πρὸς τοὺς ὁμοίους του. Παρὰ τούτῳ ὡς παρ' ἐκείνῃ ἢ αὐτὴ ἀποτροπὴ διὰ ματαίας καὶ ἀνωφελεῖς ἐνοχλήσεις καὶ δυσαρεσκείας, ἢ αὐτὴ ἀγάπη τῆς ἡσυχίας, ὁ αὐτὸς σεβασμὸς διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῶν ἄλλων, ἢ αὐτὴ ἐπιθυμία τοῦ νὰ βλέπωσι περὶ αὐτοῦ τὴν εἰκόνα τῆς εὐτυχίας.

Ἐλένη Γεωργιάδου

Η ΡΟΔΙΝΗ ΕΣΘΗΣ

Ἦσαν κατεστραμμένοι! ἐντελῶς κατεστραμμένοι! Τὸ μέγαρον καὶ τὰ ἐπιπλά των εἶχον πωληθῆ, πέντε ἕως ἑξ ἑκατόφραγκα ἀπέτελουν ἤδη τὴν μόνην περιουσίαν των. Ἦσαν τέσσαρες: ὁ σύζυγος πεντηκοντούτης, ἡ σύζυγος τριακονταεῖς, ἂν καὶ ἐφαίνετο νεώτερα, ὁ υἱὸς διατρέχων τὸ ὄγδοον ἔτος καὶ ἡ μικρὰ τὸ ἕκτον. Ἐφερον βαρὺ πένθος διὰ τὸν θάνατον ἀγίας γυναικὸς, τῆς μάμμης τῆς κ. δ' Ἀβριλῦ.

Τί ἐζήτουν εἰς Παρισίους; Τὴν ὑποστήριξιν ὑπουργοῦ συγγενοῦς, περὶ τῆς γενναιότητος τοῦ οὐοῦ ἐγένετο πολὺς λόγος. Καὶ πῶς ἦτο δυνατόν νὰ μείνῃ ἀναίσθητος πρὸς τῆς δυστυχίας τῶν συγγενῶν του ὁ κ. ὑπουργός, σκεπτόμενος, ὅτι ὄνομα εὐγενὲς καὶ ἐντιμὸν ἤθελεν ἐκ τῆς πτωχείας διασπρῆθῃ εἰς τὴν ἀθλιότητα, καὶ βλέπων κλαίουσαν νεαρὰν γυναῖκα, ἀπορφανισθεῖσαν προσφιλοῦς μητρός καὶ στερουμένην καὶ αὐτοῦ τοῦ πρὸς διατροφήν τῶν τέκνων τῆς ἀναγκαίου τεμαχίου ἄρτου.

Οἱ δυστυχεῖς ἐνοκίασαν δύο δωμάτια μετ' ἐπίπλων παλαιῶν, ἐφθαρμένων, μὲ δύο κλῖνας στενάς ὡς φέρετρα, ἡ πρώτη δὲ σκέψεις των μετὰ τὴν ἐν τῷ πενιχρῷ τούτῳ διαμερίσματι ἐγκατάστασιν των ἦτο ἡ πρὸς τὸν ὑπουργὸν ἐπίσκεψις.

Ἀπεφασίσθη, ὅπως ἡ κ. δ' Ἀβριλῦ ὀλιγώτερον δειλὴ καὶ ἀποτεθαρρυσμένη τοῦ συζύγου τῆς ὑποβλήθῃ πρῶτη εἰς τὴν δοκιμασίαν τῆς ὑπουργικῆς ἐπισκέψεως. Ὑπέσχετο νὰ φανῇ γενναία καὶ ἀξιοπρεπὴς ἡ ἀτυχῆς γυνὴ. Μόλις ὁμως ἔθηκε τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τοῦ ὑπουργικοῦ προθαλάμου κατελήφθη ὑπὸ παραφόρου ἐπιθυμίας νὰ τραπῇ εἰς φυγὴν, χωρὶς οὐτε τὴν κεφαλὴν καὶ νὰ στρέψῃ πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ ὑπουργικοῦ μεγάρου.

Πλὴν φεῦ! πᾶσα ὑποχώρησις ἀπέβαινε ἀδύνατος. Ὁ γέρον θαλαμηπόλος μὲ τὸ ἐκ χρυσῆς ἀλύσου περιδέραιόν του, μὲ τὴν τὴν φαλακρὰν κεφαλὴν του λάμπουσαν ὡς πανσέληνον, εἶχεν ἀ-

ναγγεῖλει ἤδη αὐτὴν εἰς τὸν αὐθέντην του. Ὄφειλε λοιπὸν ν' ἀναμείνῃ ἐκεῖ, ἐν τῇ εὐρείᾳ αἰθούσῃ, ἐν ἣ πρὸ αὐτῆς εἶχον εἰσαχθῆ κύριος τις εὐσωμος καὶ παχύς, ὃν ἀπεκάλουν ὑψηλότατον, διότι ἦτο εὐγενὴς ξένος, εἰς ἀρχιεπισκοπὸς, εἰς στρατηγός, βουλευταὶ τινες, δύο νομάρχαι, ὁμάς μηχανικῶν συζητούντων περὶ σχεδίου κατασκευῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς καὶ τρεῖς τέσσαρες κυρίαί, μέλλουσαι βεβαίως νὰ ζητήσωσιν ὡς αὐτὴ χάριν τινὰ παρὰ τοῦ ὑπουργοῦ.

Παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν τῆς ἡ κ. δ' Ἀβριλῦ εἰσήχθη παρὰ τῷ ὑπουργῷ εὐθὺς ὡς ὁ ὑψηλότατος ἐξῆλθε. Φαίνεται, ὅτι ἡ αὐτοῦ ἐξοχότης ἠθέλησεν ἀναμφιβόλως ν' ἀποδείξῃ σεβασμὸν τινὰ πρὸς τὴν δυστυχίσασαν συγγενῆ του. Τοῦτο τὴν ἐνεθάρρυνε, τὴν ἐπαρηγόρησε μεγάλως. Ἦσθάνετο ἤδη ἐαυτὴν ἐκτὸς φόβου καὶ ἀνησυχίας. Θὰ ἠδύνατο νὰ ἐκθέσῃ σαφῶς τὰ κατὰ τὴν θέσιν των, νὰ παρακαλέσῃ ὑπὲρ τοῦ συζύγου καὶ τῶν τέκνων τῆς, διότι ἦτο βεβαία, ὅτι θὰ τὴν ἤκουον μεθ' ὅσης ἀδρότητος τὴν ἐδέχθησαν.

Ἐπροχώρησεν μὲ βῆμα σταθερὸν ἐντὸς τοῦ ὑπουργικοῦ σπουδαστηρίου, ζητοῦσα νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸν ἄνδρα ἐν τῷ μέσῳ τῶν δίκην λευκῶν περιστερῶν ἐσκορπισμένων καὶ εἰς ὕψος τεράστιων ἀνερχομένων ἐπὶ τοῦ γραφείου του λευκῶν χαρτίων. Αἴφνης ὄλοι ἐκεῖναι αἱ περιστέρα ἔλαθον τὴν ἀνὰ τὸ δωμάτιον πετῆσίν των διὰ νευρικῆς κινήσεως τῆς ὑπουργικῆς χειρὸς, ἥτις ἀνεζήτει σχεδὸν τι, μὴ εὐρισκόμενον δυστυχῶς.

— Ποῦ διάβολο κρούπεται τὸ κατηραμένον αὐτὸ χαρτί, ἔλεγεν ὁ ὑπουργός ὀργίλος, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ ἐξαδέλφη του ἐπλησίαζε.

— ὦ!! συγγνώμην, Κυρία!... ἡ ἐξαδέλφη μου... νομίζω.

— Κύριε ὑπουργέ, εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνὴ, μὴ λησμονοῦσα τοὺς τύπους καὶ τοὺς τίτλους: εἶχον γράψῃ εἰς τὴν ἐξοχότητά σας...

— Ναί! εἰζεύρω. Ζητεῖτε θέσιν διὰ τὸν σύζυγόν σας, πεντηκοντούτη, ἂν δὲν ἀπατώμαι... δυσάρεστος ἡλικία! Ἐχει ἀνάγκην θέσεως ἐπιθεωρητοῦ, ἢ μᾶλλον θέσεως χωρὶς ἐργασίαν... Ἄλλὰ βλέπετε πόσον πνιγμένος εἶμαι ἀπὸ τὴν πολλὴν ἐργασίαν!... Ἐπανέλθετε... ἢ μᾶλλον στειλιάτέ μοί τον... Βιάζομαι τόσον σήμερον... Καὶ ἔλαβε τὸν κώδωνα ἀνά χεῖρας. Ἡ ἀκρόασις ἔληξε, μὴ διαρκέσασα οὐτε πέντε λεπτά, καὶ χωρὶς ἡ δυστυχῆς νὰ λάβῃ καιρὸν νὰ ἀρθρῶσῃ ἔστω δέκα λέξεις.

Τὴν ἐπαύριον ἦτο ἡ σειρὰ τοῦ κ. δ' Ἀβριλῦ. Τὸ αὐτὸ πλῆθος εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, ἢ αὐτὴ ὑποδοχὴ τοῦ ὑπουργοῦ, ἢ αὐτὴ νευρικὴ σπουδὴ καὶ ἀνυπομονησία ἐν τῷ βρίθοντι ἐγγράφων σπουδαστηρίῳ. Ἡ δευτέρα ἀκρόασις ὑπῆρξεν ἐντελῶς ὁμοία τῆς πρώτης.

— Ὁ ἐξαδέλφός μας ἔχει καλὰς ὑπὲρ ἡμῶν προθέσεις, ἔλεγεν ὁ σύζυγος πρὸς τὴν σύζυγόν του, ἀλλὰ δὲν ἔχει οὐτε μίαν στιγμῆς καιρὸν. Μοὶ ἐζήτησε συγγνώμην, διότι δὲν ἠδυνήθη νὰ με κρατήσῃ πλειότερον. Τῷ ἐπρότεινα νὰ τὸν ἀναμείνω ἐν τῇ ἀμάξῃ του, ἀλλ' ὅταν ἐξῆλθον, δύο βουλευταὶ εἶχον ἤδη καταλάβει αὐτὴν ἐξ ἐφόδου. Τότε μοὶ ἔδωκε τὰ προσκλητήρια αὐτὰ διὰ τὸν ἐν τῷ μεγάρῳ του δοθησόμενον χορὸν, προσθεὶς ὅτι παρ' αὐτῷ ἴσως κατορθώσῃ νὰ ὀμιλήσῃ μαζὴ μας ἐπὶ τινὰ λεπτά.

— Εἰς τὸν χορὸν; καὶ ἐδέχθης;... ἐνῶ εἴμεθα εἰς πένθος; ἐλησμόνησας λοιπὸν ἐντελῶς τὴν ἀτυχῆ μάμμην μου!

— Καὶ τὰ παιδιὰ μας, ποῦ θὰ ἀποθάνουν τῆς πείνας, ἐὰν δὲν εὐρω θέσιν; ἀπῆντησεν ὁ σύζυγος ἐν ἀπελπισίᾳ.

Ἐκείνη ἐσιώπησεν. Ἀντίθετα ὅμως αἰσθητάτα ἐξηγεῖροντο καὶ ἐπάλαιον ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς. Νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν χορὸν αὐτόν!

τί φρίκη! Καὶ ἐν τούτοις ὤφειλε νὰ πῆρ τὸ πικρὸν τοῦτο τῆς διασκαδάσεως ποτήριον... Καὶ ἐσκέπτετο, ὅτι, ἐνῶ ἡ ἐορτὴ αὕτη θὰ ἦτο ἐπιθυμητὴ παρὰ τῶν γυναικῶν, εἰς αὐτὴν ἐφαίνετο ἀληθὴς κόλασις.

Ἄλλ' ἡ ἀτυχῆς γυνὴ δὲν εἶχε τὴν συνήθειαν νὰ μεμψιμοιρῇ. Τὸ συμφέρον τῶν φιλιτάτων τῆς ἦτο ἐλαττήριον ἰσχυρὸν ἐξεγείρον πᾶσαν ἀδυναμίαν τῆς καρδίας τῆς. Ἐλαβε λοιπὸν τὴν ἡρωικὴν ἀπόφασιν νὰ μεταθῇ εἰς τὸν ὑπουργικὸν χορὸν.

Ἐτέθη τότε ἐπὶ τοῦ τάπητος τὸ ζήτημα τῆς ἐνδυμασίας. Ὁ σύζυγός τῆς εἶχεν ἐκ τῶν παρελθόντων τῆς εὐτυχίας ἡμερῶν τὸ ἀπαραίτητον μαῦρον ἔνδυμα, τὸν λευκὸν λαίμοδετον, τὰ χειρόκτια καὶ τὸν μεταξωτὸν πῖλον. Ἄλλ' ἐκείνη δὲν εἶχεν οὐτε φόρεμα πένθιμον κομψὸν καὶ καθάριον. Τί νὰ κάμῃ; τί νὰ ἐπινοήσῃ; πῶς νὰ λύσῃ τοιοῦτον τρομερὸν ζήτημα ἄνευ χρημάτων;

Ἠθέλησε νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν ἱματιοθήκην τῆς τῶν περασμένων τῆς χαρᾶς χρόνων. Τὰ κιβώτια ἐξῆλθον τῆς σκοτεινῆς κρύπτης των καὶ αἱ χρωματισταὶ ἐσθῆτες ἐξῆλθον ἀλληλοδιαδόχως ἐξ αὐτῶν, πρὸς μεγάλην χαρὰν τῶν μικρῶν, ἅτινα τόσον εἶχε κουράσει τὸ ἐπὶ ἐξάμηνον ἤδη φερόμενον μέλαν χρώμα.

Πλὴν εἰς μάτην ἐζητάζοντο αἱ ἐκ μουσελίνης καὶ τριχάπτων καὶ τουλιῶν παλαιῶν ἐσθῆτες, καὶ τὰ μὲ ταινίας πολυχρώματος περικόρμια. Οὐδὲν ὑπῆρχε φόρεμα σκοτεινοῦ χρώματος, δυνάμενον νὰ ἀναπληρώσῃ καὶ αὐτὸ τὸ ἥμισυ πένθος. Ἄλλ' οὐδ' ὑπῆρχε τοιοῦτον, ἔστω καὶ ἀνοικτὸν εἰς κατάστασιν ὑποφερτῆν. Ἡ ἀτυχῆς γυνὴ ἀπληθίζετο. Αἴφνης ὁ υἱὸς τῆς ἐξεοράγη εἰς γέλωτας. Εἰς τὸ βάθος τοῦ δευτέρου κιβωτίου εἶχεν ἀνακαλύψει πράγμα τι, ὅπερ τῷ ἐφαίνετο κωμικὸν καὶ ὅπερ ἐδεικνυεν εἰς τὴν μικρὰν ἀδελφὴν του, ἵνα γελάσῃ καὶ αὐτὴ.

Ἡ μήτηρ ἐπλησίασεν, ἀπεμάκρυνε τὰ παιδιὰ καὶ ἐξῆγαγε τοῦ κιβωτίου τὸ ἀντικείμενον, ὅπερ εἶχε προκαλέσει τὸν γέλωτά των. Ἦτο φόρεμα τῆς μάμμης τῆς, μὲ κόμβους κολοσσιαίους, μὲ περικόρμιον ἠνωμένον μετὰ τῆς ἐσθῆτος, μυθωδῶς πλατὺ καὶ ἰδιορρυθμὸν. Τὸ ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ ἄνω μέρους καὶ ὅταν τὸ ἄρσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐμεινεν ὀρθόν, χάρις εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν πυκνότητα τοῦ ὄλοσηρικοῦ, ἐξ οὗ ἦτο κατασκευασμένον.

Τὰ μικρὰ ἐνθουσιασθέντα ἐγόρευον περὶ τὴν ζωντανὴν αὐτὴν ἐσθῆτα, φωνάζοντα:

— Εἶναι ἡ μάμμη μας καὶ θὰ ὑπάγῃ καὶ αὐτὴ εἰς τὸν χορὸν τοῦ ὑπουργοῦ.

Ἡ κ. δ' Ἀβριλῦ ἐπέβαλε σιωπὴν εἰς τὰ μικρὰ καὶ ἐξετάζουσα τὸ ὕφασμα δὲν ἠδύνατο νὰ κρύψῃ τὸν θαυμασμόν τῆς διὰ τὴν σπανίαν τελειότητα τοῦ κυματοειδοῦς ροδίνου χρωματισμοῦ καὶ τὴν ἐκλεκτὴν ποιότητα τοῦ πολυτίμου ὄλοσηρικοῦ. Ὑπὸ τὰς ὑπερρήφανους καὶ μεγαλοπρεπεῖς πτυχὰς του τὸ φόρεμα ἐκείνο ἐκρυπτεν ἐτι τὰς ἀναμνήσεις τῶν ἐορτῶν τῆς Ἀναγεννήσεως.

— ὦ μαμά μου! τί ὠραία ποῦ θὰ εἶσαι μὲ αὐτὸ τὸ φόρεμα, εἶπεν ἡ μικρὰ Σωσάννα, ἐνοοοῦσα ἐνστιγματικῶς τὴν ἀξίαν τοῦ ὕφασματος.

— Ἐγώ; εἶπεν ἡ μήτηρ μὲ χειρονομίαν ἀπλητισμένην. Ποτέ!..

Αἴφνης ὁμως ἀναμνηθεῖσα ὅτι ἔπρεπε νὰ μεταθῇ εἰς τὸν κατηραμένον αὐτὸν χορὸν καὶ ὅτι δὲν εἶχε χρήματα πρὸς κατασκευὴν νέου φορέματος, ἐσφιγξέ τὴν καρδίαν τῆς, κατέπνιξε τὰ δάκρυά τῆς καὶ ἀπῆντησε:

— Ναί, Σωσάννα μου, θὰ εἶμαι ὠραία μὲ τὸ φόρεμα αὐτό.

Κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἡ ἐσθῆς τῆς μάμμης ἐδόθη εἰς μικρὰν, ἀλλὰ καλλιαισθητὸν ράπτριαν, ἥτις τὴν μετέβαλεν εἰς ἀριστούργημα νεωτερισμοῦ.

Νὰ ἀπυρριμῆσῃ τις τὴν φρίκην, μεθ' ἧς ἡ νεαρὰ γυνὴ τὴν παρέλαβεν ἐκ τῶν χειρῶν τῆς ραπτρίας, καίτοι ἐντελῶς παρηλλαγμένην, τὰ δάκρυα, ἅτινα ἔχυσε κατὰ τὰς δοκιμὰς, τὴν πυρετώδη κατάστασιν τῆς ἐφ' ὅσον ἡ ἡμέρα τοῦ χοροῦ προσήγγιζε, τὴν ἀπελπιστικὴν διάθεσιν τῆς, καθ' ἣν στιγμὴν μετέβαινε εἰς τὴν ὑπουργικὴν ἐσπερίδα, εἶναι πρᾶγμα δύσκολον.

Ἐν τούτοις ἡ τε κυρία καὶ τὸ φόρεμα ἐνεποίησαν μεγάλην ἐντύπωσιν εἰς τὸν ὑπουργικὸν χορὸν καὶ ὁ ὑπουργός ἐδέχθη τὴν ἐξαδέλφην του μὲ εὐχάριστον ἐκπληξιν καὶ θαυμασμόν. Δυστυχῶς ἦτο τόσον περικυκλωμένος, ὥστε οἱ ἀτυχεῖς σύζυγοι ἠδύνατον νὰ τῷ ὀμιλήσουν περὶ τῆς ὑποθέσεώς των. Δύο ρεύματα προσκεκλημένων ἐσχηματίζοντο. Τὸ ἐν διηυθύνετο πρὸς τὸν ὑπουργὸν ζητοῦν θέσεις καὶ τὸ ἕτερον εἰς τὸ κυλικεῖον ζητοῦν ἀναψυκτικὰ καὶ γλυκίσματα.

Ἐτέλος ὁ ὑπουργός κατώρθωσε νὰ τοὺς πλησιάσῃ.

— Ἐ! λοιπὸν, τοῖς εἶπεν εἶμαι ὄλις ὑπερήφανος διὰ τὴν συγγενείαν σας. Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἡ σύζυγος τοῦ πρέσβους τῆς Ἀγγλίας μὲ ἠρώτησε: ποία εἶναι ἡ ὠραία ἐκείνη κυρία, ἡ φέρουσα τόσον ὠραίαν ἐσθῆτα. Ἡ ἐξαδέλφη μου, μιλαῖδη, ἀπῆντησα. Καὶ ὁμολογῶ, ὅτι ἡ φωνὴ μου ἔτρεμεν ὀλίγον, διότι ἐμάνετον ὅποια ὑπεραθρωπικὴ θυσία κατεβλήθησαν πρὸς ἀπόκτησιν τῆς ἐσθῆτος ταύτης, ἣν ἡ συγγενὴς τοῦ ὑπουργοῦ ἐνόησεν, ὅτι πρέπει νὰ περιβληθῇ, ἵνα τιμῆσῃ τὸν χορὸν τοῦ ἐξαδέλφου τῆς!... Ἀγαπῶ τοὺς ἥρωισμούς ἐγώ!.. καὶ τὰς τοιαύτας ἡρωίδας!... Καὶ θὰ τὸ ἀποδείξω...

Πρὶν ἢ προφθάσῃ νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν του, στρατηγός τις τὸν παρέσυρε καὶ οἱ δ' Ἀβριλῦ ἐπέστρεψαν οἱκοὶ μελαγχολικοί, ἀλλ' ἐλπίζοντες.

Ὁ σύζυγος ἠεὐχαρίσται θερμῶς τὴν νεαρὰν γυναῖκα διὰ τὴν θυσίαν, ἣν μετὰ τῆς αὐταπαρνήσεως καὶ γενναιότητος ἔφε-ρεν εἰς πέρας, ἐνῶ ἐκείνη ἀπληγάστοτο τῆς πολυτελοῦς ἐσπερινῆς ἀμφίσεως. Περιετυλίχθη κατόπιν διὰ μέλανος σαλίου, ἐγονυπέτησε παρὰ τὰ κατὰ γῆς κοιμώμενα τέκνα τῆς καὶ παρέκάλει τὴν μνήμην τῆς πρὸ ὀλίγου ἀποθανούσης μάμμης τῆς νὰ τῇ συγχωρήσῃ τὴν ἱεροσυλίαν ἐκείνην.

Ὁ κώδων τῆς θύρας ἀντήχησεν αἴφνης καὶ ἡ νεαρὰ γυνὴ ἔσπευσε νὰ ἴδῃ τίς ἦτο κατὰ τοιαύτην ὥραν. Ἦτο ὁ φαλακρὸς θαλαμηπόλος τοῦ ὑπουργοῦ, ὅστις ἔφερον ἐπίγουσαν ἐπιστολὴν τοῦ κυρίου του. Ὑπὸ τὸν ὑπουργικὸν φάκελλον, ὃν ἡ κ. δ' Ἀβριλῦ ἔσχισε πυρετωδῶς, ὑπῆρχεν ὁ διορισμὸς τοῦ συζύγου τῆς μὲ μισθὸν ἑξ χιλ. φράγκων καὶ ἐπισκεπτήριον τοῦ ὑπουργοῦ, ἐφ' οὗ εἶχον χαραχθῆ αἱ λέξεις: «Ὑπὸ τὴν ἐσθῆτα ὡς ὑπὸ τὴν σημαίαν, τιμὴ εἰς τὸν ἡρωισμόν».

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ἀθηνᾶ Σιγανού.

ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Εἰς ἐορτὴν ἀναμνησκουσαν χρόνους δόξης καὶ μεγαλείου συνεκάλεσε τὴν παρελθούσαν Πέμπτην τὸ κοινὸν τῶν Ἀθηναίων ὁ Πανελληνίος Γυμναστικὸς Σύλλογος. Νέοι εὐσταλεῖς καὶ ρωμαλέοι, προτάσσοντες στέρνα ἀθλητικά, ἀγωνίζονται διὰ τὸν στέφανον τῆς δάφνης εἰς τὸν καλὸν τῆς ἀσκήσεως ἀγῶνα, τὸν συντελοῦντα εἰς ἔξαρσιν τοῦ φρονήματος, εἰς ἀναπτέρωσιν ἐλπίδων καὶ ὀνείρων καὶ πόθων, οὓς ἡ τῆς τρυφηλῆ τῶν Ἀθηναίων μόρφωσις εἶχε καταστρέψει.

Ἡ Βασιλικὴ οἰκογένεια, τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον, οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ξένων δυνάμεων καὶ πλῆθος πολὺ κεκλημένων ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων ἐτίμησαν τὴν ἐθνικὴν ταύτην ἐορτὴν, ἀπῆλθον δ' ὑπερήφανοὶ καὶ λαμπρὰς ἀποκομίζοντες ἐντυπώσεις.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Βερούκοκα έσκαρωμένα. Έκλέξατε βερούκοκα ήμιώριμα, τρυπήσατε διά μαχαίριδιον τὸ ἄνω μέρος τοῦ καρπού, βύψατε μετὰ προσοχῆς τὸ αἰχμηρὸν μαχαίριδιόν σας μέχρι τοῦ πυρήνου· καὶ ἐκβάλετε προσεκτικῶς, χωρὶς νὰ βλάψητε τὸν καρπὸν. Ρίπτετε τὰ οὕτω καθαρισθέντα ἀμύγδαλα ἐντὸς ψυχροῦ ὕδατος. Τὰ βράζετε κατόπιν ἐπὶ ἐλαφρᾶς πυρᾶς καὶ ὕταν ἀρχίσωσι νὰ μαλακῶνται, τὰ ρίπτετε ἐντὸς ψυχροῦ ὕδατος. Ἔχετε βράσει ἰδιαίτερος σάχαριν, ἰσοβαρῆ πρὸς τὰ καθαρισμένα βερούκοκά σας, ἣν ἐξαφρίζετε δι' αὐτοῦ καὶ περᾶτε διὰ λευκοῦ καθαρῦ πανίου. Ἐνῶ βράζει τὸ οὕτω καθαρισμένον σιρόπιόν σας, ἀποσύρετε τὰ βερούκοκα ἐκ τοῦ ψυχροῦ ὕδατος· καὶ τὰ ρίπτετε ἐν αὐτῷ. Τὰ ἀφίετε νὰ βράσωσιν ὀλίγον, ἀποσύρετε τῆς πυρᾶς καὶ τὰ ἀφίετε ἐντὸς τοῦ σιροπίου ἐπὶ 24 ὥρας. Τὴν ἐπαύριον ἐξάγετε μετὰ προσοχῆς τὰ βερούκοκα καὶ ἀφίετε τὸ σιρόπιόν σας νὰ δέση, τὸ χύνετε ζεὸν ἐπὶ τὰ βερούκοκα, ἅτινα ἀφίετε πάλιν ἐν αὐτῷ ἐπὶ 24 ὥρας. Μετὰ ταῦτα τὰ ἐξάγετε δένετε τὸ σιρόπιόν σας μέχρι ἡμικαταμείωσης, ρίπτετε τὰ βερούκοκά σας ἐν αὐτῷ, τὰ ἀφίετε τὰ βράσωσι 2-3 λεπτά, τὰ ἀποσύρετε τῆς πυρᾶς, τὰ ἀποσταλάζετε, τὰ ἐπιπάσσετε διὰ ψιλῆς σακχαρώς ἢ θέτετε ἐπὶ ἐσχάρας ἢ τρυπητοῦ καὶ τὰ θέτετε νὰ στεγνώσωσι ἐπὶ θερμῆς τέφρας. Ὅταν ξηρανθῶσι τὰ ἐπιπάσσετε ἐκ νέου με ψιλῆν ζάχαριν καὶ τὰ θέτετε ἐντὸς κιβωτίου.

Ποτὸν ἐκ βερούκων. Βράσατε: 20 — 25 ὀγκλιτρα βερούκοκα ἐντὸς μιᾶς ὀκ. ἀρτηνιώτου καλοῦ λευκοῦ οἴνου. Μετὰ τὴν πρώτην βράσιν προσθέτετε 200 ὄρ. σακχαρώς εἰς τεμάχια, 100 ὄρ. οἰνοπνεύματος, καὶ 4 ὄρ. κανέλας. Ἀφίσατε νὰ βράσωσι ὄλα ὅμοι 2—3 λεπτά, ἀπομακρύνετε τῆς πυρᾶς, κλείσατε τὴν χωματίνην χύτραν σας ἐρμητικῶς, ἀφίσατε τὸ οὕτω ἐπὶ 5 ἡμέρας ἀποσταλάζετε καὶ φίλτραρετε τὸ ρευστὸν καὶ θέσατέ το εἰς φιάλας. Εἶναι γευστικώτατον καὶ ἀναπληροῦ τὰ καλλίτερα λιχώρια.

Ὅρνιθιον ὀπτὸν. Δὲν εἶναι τόσῳ δύσκολον, ὅσῳ νομίζουσι νὰ κατασκευάζη τις ὀρνίθιον ὀπτὸν εἰς τὴν σούβλαν. Τὸ καθαρίζετε, τὸ περᾶτε, τὸ ἀλατίζετε καὶ τὸ ἀλείφετε με βούτυρον καὶ κατόπιν τὸ ἐψήνετε ἐπὶ ἐλαφρᾶς πυρᾶς. Ὅταν εἶναι σχεδὸν ἔτοιμον, τότε θέτετε ζωηρὸν πῦρ, ἀλείφετε τὸ ὀρνίθιον σας με ὀλίγον λεμόνι καὶ τὸ περιστρέφετε μέχρις οὗ κοκκίνηση καλῶς.

ἄνθη καὶ ἐπλεκε στέφανον διὰ τὸ τέκνον τῆς, ἐφ' ἐκάστου δὲ φύλλου ἀνεγίνωσκον ἐρυθροῖς γράμμασιν: ἀρετῆ, ἀγαθότης, ἔρωσ, συμπάθεια καὶ συγγνώμη. Τὸ παιδίον ἔτρεχε πρὸ αὐτῆς, ψιθυρίζον εὐθιμίως, καὶ εὐτυχῶς, διότι ἔβλεπε τόσα ἄνθη, καὶ ἤκουε τὸ κελάδημα τῶν ἀηδόνων: Ἄλλ' ἀένης τὸ πᾶν περὶ αὐτοῦ ἐσκοτίσθη, ὁ κῆπος καὶ τὰ ἄνθη ἐξηφανίσθησαν, καὶ ἡ μήτηρ ἠεσάθη ἐαυτὴν παρασυρομένη ὑπὸ δυνάμει ὑπερανθρώπου, ἣτις τὴν ἔφερε μακρὰν εἰς ἔρημον τόπον. Ἐβρῆσε κραυγὴν καὶ ἐξύπνησε. Τὸ παιδίον ἐκοιμάτο παρὰ τὸ πλευρόν τῆς, καὶ μετὰ ἄνω εὐτυχίας ἐπήνθει ἐπὶ τῶν χειλέων του· οἱ ἄγγελοι φιλᾶκες αὐτοῦ εἶχον κύβη ἐπὶ τῆς κοιτίδος του, καὶ τὸ ἠεσάθησαν ἐπὶ τοῦ μετώπου.

Τὴν ἐπαύριον πρωΐαν, ἄμα τῆ ἀνατολῆ τοῦ ἡλίου, ἡ Διαβολὴ ἐξῆλθε τοῦ ἄντρου αὐτῆς καὶ κεκυρτα, ὡς γραία, στιριζομένη ἐπὶ ράβδῳ, ἔβαινε διηγουμένη ἀπὸ θύρας εἰς θύραν, ὅτι ἔμαθε τὴν προσοχὴν ἀρκαγῆν τοῦ παιδιοῦ ἀπὸ τῆς εὐτυχοῦς μητρὸς, καὶ ὅτι ὁ ἀρπαξ θὰ ἦτο μέλο; τῆς οἰκογενείας τῆς. Οἱ γαίονες ἐπίστευσαν εἰς τὴν εἰδήσιν ταύτην, καὶ ἔσπευταν νὰ εἰδοποιήσωσι τὴν μητέρα, ἵνα ἐπαγρυπνῆ συντονιωτέρων ἐπὶ τοῦ τέκνου τῆς, προσθετόντες ὅτι ὑπάρχουσι πλησίον τῆς, καὶ ἐν αὐτῷ τῷ οἴκῳ τῆς, ἄνθρωποι: μηδαιμηνοί, σκοπεύοντες νὰ ἀρπάξωσιν αὐτὸ.

Ἡ μήτηρ ἀνεμνήσθη τοῦ οὐνεῖρου καὶ ἡ καρδία τῆς συνεσφίχθη ἐκ φόβου. — Πῶς! ἀνέκραξεν, ὑπάρχει δύναμις ἰκανὴ νὰ ἀραιρέσῃ τὸ παιδίον ἀπὸ τῆς μητέρας του; Ὅχι! εἰς ἔθνη τὴν οἰκογένειάν μου δὲν γνωρίζω γυναῖκα δυναμένη νὰ γεννήσῃ υἱὸν τόσον καλόν, ὅστις θὰ ἐσκέπτετο νὰ με στερήσῃ τῆς μόνης χαρᾶς τῆς ζωῆς μου!

Ἀτυχὴς μήτηρ! ἠγνόει, ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστῆρία ἐπενοήθη ὑπὸ τῆς Διαβολῆς, ὅπως τὴν ἀναγκάσῃ ν' ἀφήσῃ τὸν τόπον τῆς, καὶ ζητήσῃ ἄστυον εἰς γῆν ξένην, ἐνθα εὐκολώτερον θὰ τῆ ἀφήρουν τὸ τέκνον τῆς.

Τῶνυτι ἄμα ὡς ἡ μήτηρ εὐρέθη εἰς τὴν ξένην μετὰ τοῦ υἱοῦ τῆς, οὗτος τῆ ἀνηρπάγη. Καὶ ὡς λέαινα πληγωμένη ἔτρεχε πανταχοῦ φωνάζουσα: «Γιέ μου, ποῦ εἶσαι, υἱέ μου!»

Ἄλλ' ἀντὶ τῆς εὐχῆς φωνῆς τοῦ τέκνου τῆς, ὅπερ συνήθως με τὴσσην εὐθυμίαν ἀπῆντα εἰς τὴν πρόσκλησίν τῆς, ἤκουε τὴν ἠχὴ τῆς ἰδίας φωνῆς τῆς, ζητοῦσαν «Γιέ μου, υἱέ μου!»

Ἐν τῇ ἀπελιπίσῃ τῆς ἤγειρε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν οὐρανόν, καὶ δὲν εἶδεν ἢ τὸ Πονηρὸν Πνεῦμα.

— Χά, χά, χά, ἀνεκάγαξεν ὁ Σατανᾶς, ἤδη εἶσαι πολλὸ δυστυχῆς, δὲν ἔχεις πλέον υἱόν, δὲν θὰ ἐπανιθῆς πλέον τὸ τέκνον σου!

— Οἶκτον, οἶκτον, δι' ἐμέ! Διατί μοι ἀραιρεῖς τὸ τέκνον μου; Δύναται νὰ μείνῃ ἄνω μητρός; Τίς θὰ τὸ θωπεύσῃ; Τίς θὰ ἐνσπερῆ εἰς τὴν ψυχὴν του τὸν σπόρον τῆς ἀγαθότητος τὸν ὅποιον μόνη ἡ τρυφερότης τῆς μητρὸς δύναιται νὰ καλλιερῆσῃ; Ἄθεο οἶκτον, Πνεῦμα τοῦ κακοῦ, ἀπόδος μοι τὸν υἱόν μου!

Ἄλλ' ὁ Σατανᾶς ἀνεκάγαξε καὶ ἐξηφανίσθη.

— Πρέπει νὰ ἐπανεύρω τὸν υἱόν μου, ἐφώνησεν ἡ ἀτυχὴς μήτηρ, καὶ ταχεῖα ὡς ἀστραπὴ ἐξῆλθε τοῦ οἴκου· ἔτρεξεν ἐπὶ πολλῷ, ἔτρεξε διὰ μέσου τῶν ὄρων καὶ τῶν κοιλάδων, διῆλθε ποταμούς καὶ λίμνας πετόσα ὡς χελιδὼν. Πολλὰ εὐσπλαγχνοῦ ψυχὰ ἤκουσαν τὴν δισμοῖρον μητέρα φωνοῦσαν: «υἱέ μου, υἱέ μου!», ἀλλ' οὐδεμία ἠδυνήθη νὰ τὴν βοηθήσῃ, καὶ οὕτω παρήλθον ἔβδομάδες καὶ μῆνες· τὸ δὲ ζοφερόν φθινόπωρον ἀφῆρπαξε καὶ τὸ ὕστατον φύλλον τοῦ ποικιλοχρόμου ἐνδύματος τῆς γῆς, καὶ ἀπαίσιος καὶ ψυχρὸς χειμὼν μετὰ τὰς οὐμύλας του ἐκάλυψε τὴν γῆν διὰ πέπλου γιόνος, ἀλλ' ἡ ἀτυχὴς μήτηρ ἠγνόει ἐπὶ τί ἀπέγεινεν ὁ υἱὸς τῆς, καὶ ἔτρεχε πρὸς τὰ ἐμπρὸς εἰς ἀναζητήσιν αὐτοῦ. Παγετώδη πνεύματα περιεκύκλουν αὐτὴν δι' ἀγρίων ὄργυμων, σείοντα περὶ αὐτὴν τὰς φρικώδεις πέτεργάς των, ἢ ἀρπάζοντα αὐτὴν ἀπὸ τῶν ὠμων καὶ ὠθοῦντα ὀπισθεν, ἢ ἐγείροντα αὐτὴν ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ φέροντα μεθ' ἐκωτῶν ἐν τῷ μέσῳ στροβίλων χιόνος, ἐνῶ ὁ ψυχρὸς βορρᾶς ἐσύριζε τὸ φρικώδες ἐλεῖνο ἄσμα του, τὸ ὅποιον, ὅταν ἀκούωμεν ἀπὸ τοῦ καλοῦ θερμοκλιμα-

ΕΤΑΙΡΙΑ

ΤΡΟΧΙΟΔΡΟΜΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΧΩΡΩΝ

Ἐναρξίς τὴν 16/28 Μαΐου 1891

ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ ΠΑΛΑΙΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ

Table with 2 columns: Description of services and prices. Includes items like 'Ἐν φυλλάδιον συνδρομῆς διδόν δικαίωμα εἰς 10 ταξείδια διὰ Φίληρον ἀνόδου καὶ καθόδου ὡς καὶ τὴν λῆψιν 10 λουτρῶν τιμᾶται...' and prices in drachmas and lepta.

ΚΥΡΙΑ Ἑλληνίς ἀριστοῦχος τοῦ Ἀρσακίου δυναμένη νὰ διδάξῃ καὶ τὴν Γαλλικὴν, ζητεῖ παραδόσεις. Φέρει ἀρίστας συστάσεις, συνιστᾶται δὲ καὶ παρ' ἡμῶν θερμότατα.

ΚΥΡΙΑ Ἑλληνίς ἐκπαιδευθεῖσα εἰς Εὐρώπην, δυναμένη νὰ διδάξῃ πλὴν τῆς Ἑλληνικῆς καὶ τὴν Γαλλικὴν καὶ Γερμανικὴν, ζητεῖ θέσιν οἰκοδιδασκάλου εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Συνιστᾶται θερμότατα καὶ παρ' ἡμῶν.

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ μεσήλιξ ζητεῖ θέσιν. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

νοῦ δωματίου ἡμῶν, μᾶς φαίνεται ὡς οἰμωγὴ τῶν ἐκ τοῦ παραδείσου ἐκδιωχθεισῶν ψυχῶν.

Ἄλλ' οὐδὲν ἴσχυσε νὰ σταματήσῃ τὴν ἀτυχῆ μητέρα, καὶ ἔτρεχε πάντοτε πρὸς τὰ ἐμπρὸς, κρᾶζουσα: «υἱέ μου, υἱέ μου!»

Τέλος ἐξηνητημένη καὶ σχεδὸν ἀναίσθητος ἔφθασεν εἰς εὐρείαν κοιλάδα, ἣτις τῆ ἐφάνη, ὅτι ἦτο αὐτὴ ἡ κοιλάς, ἣν ἄλλοτε εἶχε κατοικήσει, ἀλλ' ὁ τόπος εἶχε μεταβληθῆ πολὺ. Παρετήρησε πρὸ πάντων πεμμεγέθη βράχον τόσον ἀπορροῦγα ὥστε ἐφαίνετο ἀπρόσιτος· οὐδὲ δορκᾶς με τοὺς ἐλαφροῦς ποδας τῆς θὰ ἠδύνατο νὰ ἀναρριχθῆ ἐπ' αὐτοῦ.

Ἀέρης εἶδεν ὁδοιπόρον ἀκολουθοῦντα τὸν αὐτὸν δρόμον.

— Ἀδελφέ, τῷ εἶπε, τίς ἀνήγειρε τὸν βράχον τοῦτον ἐπ' αὐτῆς τῆς θέσεως;

— Εἶναι ὁ βράχος τῶν τριῶν διαβόλων· ἀνήγειραν δὲ αὐτὸν εἰς τὴν θέσιν ταύτην, ὅπως ἐμποδίσωσι τὴν ἀτυχῆ μητέρα νὰ συναντήσῃ τὸν υἱόν τῆς· ὀπισθεν τοῦ βράχου τούτου, ἀπέκρυψαν τὸ παιδίον.

Καὶ ἐμέσως ὄρμησε ν' ἀναβῆ ἐπὶ τοῦ βράχου, ἀλλ' ὁ ὁδοιπόρος συνεκράτησεν αὐτὴν.

— Στήθι! δὲν βλέπεις τὸ φρικώδες τοῦτο βράχρον;

— Τότε θὰ καταρρίψω τὸν βράχον τοῦτον, ἀνέκραξεν ἡ μήτηρ, ὁ θεὸς θὰ μοὶ δώσῃ δυνάμεις.

Καὶ ἤρξατο νὰ ὠθῆ δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν τὸν παγερόν αὐτὸν ὄγκον, ἀλλὰ μάτην! ἡ στοργὴ τῆς ἦτο ἀπειρος, ἀλλ' αἱ δυνάμεις αὐτῆς δὲν ἐξισοῦντο πρὸς τὰς τῶν διαβόλων. Ἐκλαίεν, ἰκέτευε τοὺς διαβάτας νὰ τὴν βοηθήσωσι, ἀλλ' ὁ εἰς δὲν εἶχεν καιρὸν, καὶ ὁ ἄλλος δὲν ἤθελε. Καὶ ἔμενε πάντοτε ἐμπροσθεν τοῦ βράχου.

Τὸ Πονηρὸν Πνεῦμα καὶ ἡ Διαβολὴ ἔπραξαν τὸ πᾶν, ἵνα τὴν ἀπομακρύνωσιν, ἀλλὰ δὲν ἐπετύχησαν. Ἐγνωρίζον ὅτι ὁ υἱὸς ἦτο ἐκεῖ, ὀπισθεν τοῦ βράχου ἐκείνου, καὶ παρέμειναν ἐπὶ τῆ ἀναμένουσα αὐτόν. Καὶ ὡς μόνον στήριγμα εἶχε τὴν γαλανόφθαλλον ἐλπίδα, ἣτις τὴν ἐνεθάρρυνε διὰ τοῦ γλυκέος μειδιάματος τῆς.

Τὸ Πονηρὸν Πνεῦμα καὶ ἡ Διαβολὴ κατ' ἀρχὰς ἦσαν περιχαρεῖς διὰ τὰς παθήσεις αὐτῆς, ἀλλ' ὅταν εἶδον ὅτι δὲν ὑπεχώρει, διέταξαν τοὺς διαβολικούς νὰ συγκαταῶσι τὸν βράχον διὰ τῶν ἀκαθάρτων αὐτῶν γαμψονύχων. Ἦτο πολὺ ἀργά. Ἡ μητρικὴ ἐπιμονὴ εἶχε κλονήσῃ τὸν βράχον καὶ οἱ τρεῖς διάβολοι οἵτινες εἶχον ἀπαυθῆσαι, ἤρχισαν νὰ κλαυθμηρίζωσιν.

Ὁ βράχος ἐκάμπετο ἐπὶ πλέον, καὶ ἡ γαλανόφθαλμος Ἐλπὶς, ἔλεγεν εἰς τὴν θαρραλέαν μητέρα: «Ἐμπρός, ἐμπρός!»

— Τέκνον μου ποῦ εἶσαι;

— Ὁ μήτηρ, μήτηρ!

Δὲν ἦτο πλέον ἡ φωνὴ βρέφους, ἀλλὰ φωνὴ μεύρακος. Ἡ μήτηρ ὠθησε διὰ τελευταίαν φοράν τὸν βράχον, καὶ οὕτω κατέπεσε μετὰ μεγάλου κρότου.

— Ἰδοῦ με, μητὲρ μου! Νῦν οὐδεμία δύναμις θὰ ἰσχύσῃ νὰ μᾶς χωρίσῃ.

— Καὶ ποῦ εἶναι οἱ τρεῖς διαβολίκοι;

— Μὴ φοβῆσαι πλέον αὐτοὺς, μήτηρ, τοὺς ἔθεσας εἰς τὰ δεσμά, καὶ θὰ τιμωρῆσω αὐτοὺς διὰ τοῦ θανάτου, ἵνα μὴ δυνήθωσι τοῦ λοιποῦ νὰ βλάψωσιν οὐδένα.

— Ὅχι, υἱέ μου, μὴ πράξῃς τοῦτο, ἀπήνησεν ἡ μήτηρ πνευδαίμων· διὰ τῶν ὀρων νὰ θραύσωσι τὰ κέρατά των· ἡ εὐτυχία μας, ἔσται ἡ μεγαλύτερα αὐτῶν τιμωρία.

Ὁ υἱὸς ἠκολούθησε τὴν συμβουλήν τῆς μητρὸς, καὶ οἱ δαίμονες ἐπέστρεψαν εἰς τὸν Ἄδην περιόχρους· καὶ ὅταν οἱ δαίμονες κλαίωσιν, οἱ ἄνθρωποι εἰσιν εὐτυχεῖς.

ΝΑΘΑΛΙΑ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ἄννα Σερούου.